

VĚTRNÍK

Ročník 53.

Pondělí 3. října 2022

číslo 4.

Zlatý Milan

„Už bys měl taky nastudovat toho Strakonického dudáka. Slibuješ mi to už léta,“ prohlásil v závěru nedělní odpolední besedy lektor půdičkářů, jinak scénograf Miroslav Král, směrem k Milanu Schejbalovi. Když ten se bránil, Král dodal, že i toho Tyla mu sežene, pokud ho k tomu potřebuje.

V tu chvíli začalo zřejmě Milanovi svítat, kam tento rozhovor povede. Otočil se, aby prchl do zákulisí, ale lapili ho Jaroslav Vondruška a Josef Hejral, dvě nejvyšší hlavy SČDO. Milan byl v pasti, ze které vyšel odekorován Zlatým Tylem za dlouholetý významný přínos českému amatérskému divadlu. „A příští rok budeš taky viset,“ podotkla lakonicky Helena Vondrušková. Myslela tím výstavu Zlatých Tylů, kterou si i letos můžete prohlédnout už ode dneška v prostorách zdejšího městského úřadu v době jeho otevíracích hodin. (jn)

pondělí 3. října 2022		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	malý sál
9:30	Za prkennou ohradou	velký sál
	Libochovice	
11:00	loučení Brodek u Přerova	malý sál
12:30	KDP mladým	Aktiv
13:00	KR SČDO	sokolovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Libochovice	před divadlem
15:00	vítání Kaznějov	před divadlem
17:00	Obcházení (Suita c-moll)	velký sál
	Kaznějov	
20:00	Za prkennou ohradou	velký sál
	Libochovice	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	večírek Libochovice	malý sál
22:00	večírek Kaznějov	malý sál

Recenze: Petra Richter Kohutová

Kazimír Lupinec: Upokojenkyně

DS J. K. Tyl Brodek u Přerova

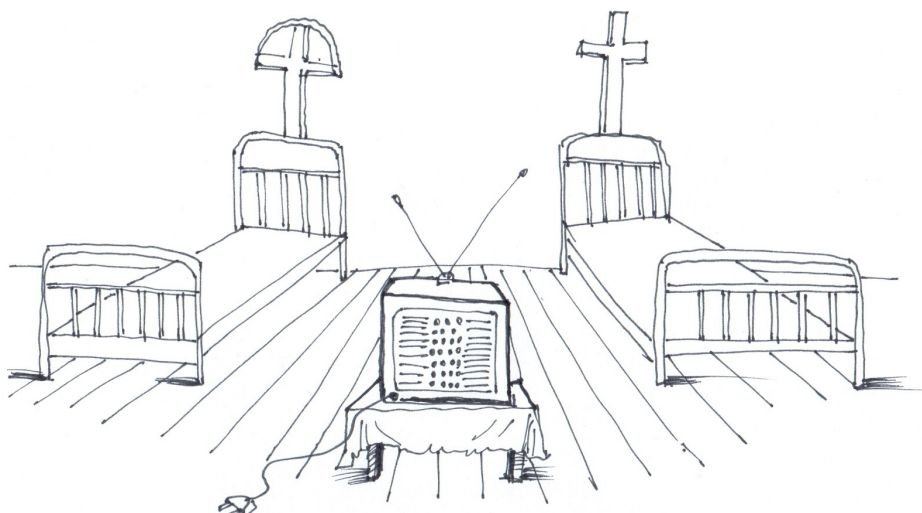
Je třetí den přehlídky – a po druhé sledujeme představení o stáří a tématech souvisejících. Je to dobře, téma konce života je potřeba otvírat. Když už pro nic, tak proto, abychom se z něj, až k němu dospějeme, nepo... Slova z názvu pátečního představení – „dokud se tančí“ – bychom mohli doplnit kočvarovským „ještě se neumřelo“ a s až furiantsky optimistickým fortelem nám o tom hrály dámy z Homolí. Brodeckým Upokojenkyním dominuje téma odcházení – odcházení přátel a světa, jak jsme ho znali, odcházení fyzických a mentálních sil, zdraví, vztahů, paměti, identity – pojednané s humorem zdánlivě laskavějším, ale ve skutečnosti a v dopadu o dost drastičtějším a absurdním.

Brodecký soubor s dlouholecitou historií vždy volil kvalitní předlohy. Ti, kteří pamatují éru režiséra Vladimíra Čapky (prožil ve službách souboru více než půlstoletí), vzpomínají na řemeslně zdatně zrežirované tituly. Pověštinou se jednalo o ty klasické, ať už z komediální oblasti (Shakespeareův Večer tříkrálový, Čechovova Ženitba, Šamberkův Blázinec v prvním poschodí...) či dramatické provenience (Maryša

bratří Mrštíků, Tylova Paličova dcera...). V posledním desetiletí se v režii střídají Liběna Hasová, Eva Procházková a Martin Šmída a v této „čapkovské“ tradici pokračují. Sklízají zasloužené uznání jak za tituly pro děti (autorský Král zvířat a dvě preusslerovské variace, Čarodějův učeň a Malá čarodějnice, byly k vidění na Popelce Rakovník), tak za ty pro dospělé (např. v roce 2013 jsme na KDP viděli Veberova Blbce k večeři). K tomu lze připočíst značnou dramaturgickou odvahu, již projevili např. uvedením na našich jevištích nepřiliš frekventovaného titulu Miro Gavrana Vše

o ženách – a samozřejmě i uvedením Upokojenkyně. Prověřená, ale nikoli mainstreamová komedie se zdánlivě bakalářským východiskem (babička leží dvanáct let v domově důchodců a navštěvují ji příbuzní...), ale značně nadsazeným pokračováním (...babička projeví přání zemřít a příbuzní jí to chtějí dopřát, ale stále se to nevede), vznikla v dílně Kazimíra Lupince, čili Jana Červeného, alias „Červa“ z kladenského divadla VAD, a díky balancování na hraně banality a patosu, empatie a nadhledu, černého humoru a nostalgie, k tomu množstvím dalších motivů (tristní situace ve zdravotnictví, zneužívání nebo okrádání seniorů, generační neporozumění...), oslovila mnohé diváky. A také tvůrce! Lupincova hra brázdí amatérská jeviště (třeba ve Štítině ji reprízovali čtyřicetkrát) a zamířila i k profesionálům, v roce 2018 ji uvedl na Malé scéně ve Zlíně režisér Petr Michálek. A z okouzlení kladenským představením zhlédnutým na Jiráskově Hronově se vyznal i brodecký režisér Martin Šmída, který se rozhodl téma Upokojenkyně, cituji, „vrhnout do veřejného prostoru“.

Mezi klady brodecké inscenace patří přehledně převyprávěný základní příběh. Také vynika-

jící představitelky titulních rolí, Aneta Klvaňová jako Anna Vrbičková a Ludmila Binderová jako Marie Ptáčková, které vládnou výbornými konverzačními schopnostmi a mají dokonale odpozorované projevy stáří (od charakteru řeči po zpomalené reakce) a dokážou je prezentovat se vši vážností – a ano, i směšností, aniž by je však parodovaly. Slušně jsou vystavěné dialogy v domově důchodců, podtrhující absurditu tamního existování (zejména vstupní, „představovací“ se povedl). Sympatická je věcnost u drastičtěji napsaných postav (mám na mysli „obšourníka“ pa-

na Vaňka v podání Štěpána Procházky). A závěrečná tragikomická „svatební“ scéna, rozdělená do několika sekvencí oddělených tmou, v níž se mísí živé postavy s mrtvými, paní Vrbičková je ujištěna (v předsmrtném filmu života nebo v živém snu?), že vše, co ji trápilo, bude vyřešeno, a odchází se svou poslední láskou Oldřichem do jiného světa, je vcelku působivým završením inscenace.

Problematická je v elementární rovině nepřítomnost televizního přijímače na scéně. Ve hře se mísí tři reality – ta skutečná, ta snová a ta umělá, mediální. Zatímco skutečnost je jasná a snovost podtrhuje modré světlo, přítomnost onoho mediálního světa není dostatečně zřetelně prezentována. Přítomnost člověka, který komentuje kdeco, od Alzheimerova po důchodcovský sex, působí nejen rušivě, ale hlavně – co v příběhu dělá, se hned tak nedozvíme. A tak fakt, že v představách paní Vrbičkové se stává snovým milencem a následně ženichem Oldřichem televizní pseudocelebrita, by zasloužila dodefinovat a zpřesnit. (Kolega Petr Svoboda navrhl velmi pěkné řešení s metaforickým přesahem – stačilo by, kdyby na rampě stála nápojební budka, která by při předělech či

přestavbách televizně zasvítala...) Režisér by měl zvážit další práci a pomoc představitelům Vlastíka, Jaroslava a později i Erika Vrbičkových, tedy Jiřímu Procházce, Jiřímu Urbanovi a Tomáši Zbožínkovi – jejich domácí výstupy jsou kvalitativně hodně pod výstupy v domově seniorů, místo živelného přecházení by jim slušelo pevné aranžmá – a také vědomí, že civilní scény na divadle nelze hrát civilně (s tím souvisí velmi špatná úroveň jevištní mluvy). Ve výpravě jsou dobře řešeny podložené postele a přestavby na byt, ale kostymování je vysloveně odbyté – během sledovaného příběhu přece běží čas a nechce se věřit, že např. Vlastimil či Jaroslav se nikdy nepřevlékají.

Navzdory těmto výhradám mě představení potěšilo. Upokojeně jsou báječný materiál a je dobře, že jste si ho vybrali, Brodečtí. Díky za to.

KDP mladým

#notenoughklíšé

#Nožuzment

#dvěvraždystačidrahoušku

Velmi se nám líbil autorský text, který nás oslovil hlavně svým humorem. Šli jsme s dějem díky hereckým výkonům dam na lůžku. Naopak jsme úplně neuvěřili hereckým výkonům mužské části rodiny Vrbičků, kteří pro nás postrádali hlubší charakterové rysy a tempu hry to nepomohlo. V jednoduchosti je občas krása!

Půdičkáři

Ocenili jsme uměřené herecké výkony hereček představujících paní Vrbičkovou a paní Ptáčkovou, kterým sekundoval představitel pana Vaňka. Shodli jsme se, že inscenačně technická stránka inscenace pokulhává za literární předlohou. Největší mezery jsme pocítili v jevištní mluvě, temporytmu a pointování, které retardoval nepřesný zvukový a světelný plán. Uvítali bychom důraznější rozlišení snových a reálných scén.

Petr Jan Svoboda: baví mě diskuze

Letošní Větrník přináší postupně rozhovory se členy odborné poroty, pro dnešní vydání Lukáš Frydrych vyzpovídal Petra Svobodu.

Petře, když jsem vám volal, zastihl jsem vás „překvapivě“ v dabingovém studiu. Můžete nám prozradit, koho dabujete nebo k jakému pořadu natáčíte komentář?

Zastihl jste mě shodou okolností v den, kdy jsem točil ve třech studiích. V jednom jsem dělal moc krásný dokument o africkém jezeře Tanganika. Ve druhém jsem točil kreslený seriál pro děti Cassagrandes. V něm namlouvám, kromě několika dalších, zejména kreslenou figurku jménem Vito. A ještě jsem točil seriál Koruna V, který je o britské královské rodině. Konkrétně jsem daboval tajemníka královny Alžběty II. Děj seriálu se teď odehrává kolem roku 1985. Jeden díl má vždycky asi hodinu. A co je zajímavé, tak britská produkce vyměňuje herce tak, aby se jim neopakovali. Dopočítali jsme se, že v seriálu už hrálo asi dva tisíce herců. Moc by mě zajímalo, kde na to berou lidi (smích). V dabingu je to trochu jednodušší, role se dají prostrídat. Myslím, že si nikdo nemůže pamatovat, že jste v jednom díle namlouval nějakého lorda a o dva díly později lorda jiného. Když jste volal, lítal jsem zrovna ze studia do studia. Říkáme tomu podle filmu s Marcello Mastroiannim „Buď zdrav, umělče!“ (smích).

Chápu správně, že dabovat postavu je technicky náročnější, než namlouvat komentář k nějakému dokumentu?

Takhle bych to neřekl. U dokumentu si musíte pohrát s kvalitou řeči, kadencí slov, protože vždycky jde o jisté „doprovázení obrázků“. Když dabujete postavu, je to úplně jiná disciplína, snažíte se postavu charakterizovat intonací, barvou hlasu, dynamikou. Postavu musíte takzvaně „chytat“. Poslední dobou mám štěstí, že se mi práce ve studiích střídá.

Chodí profil jako vy ještě někdy na nějaké školení nebo k hlasovému poradci?

(smích) Ne, to už opravdu ne. Troufnu si říct, že za těch padesát let, co tuhle profesi dělám, mám vše kolem dabingu v sobě zaryté a dá se říct i zautomatizované. Je to zejména technická záležitost. Samozřejmě je dobré se před natáčením minimálně rozmluvit. Když někdo z natáčení na mikrofon na chvíli vypadne, tak mu pak vždycky nějakou dobu trvá, než se zase „rozmluví“. Ale já jsem přesvědčený, že dabing, krom toho, že jde o umění, musí být především

kvalitní a profesionální řemeslo.

Asi nebudu originální, ale v titulcích se u vašeho jména uvádí Petr Jan Svoboda. Jméno Jan je po někom z rodiny, jste křtěný nebo jde o umělecký zájem?

Jsem křtěný, tedy mé celé jméno je Petr Jan. Je to pro mě velmi osobní a silné. Křtil mě totiž jeden fantastický člověk. Když jsem v 70. letech nastupoval do divadla a začal točit všechny ty prince, chtěl jsem být Petr Jan, abych prezentoval i jeho jméno. Ale v době

socialismu mi dvě jména zakázali. Navíc můj kmotr byl zavřený jak za nacismu, tak i za komunismu. Prošel si těmi nejhoršími kriminály. Doba se po roce 1989 samozřejmě změnila, ale to už jsem byl známý jako herec Petr Svoboda. Když jsem však založil studio Erasmus, věnoval se dabingu a natáčení dokumentárních a vzdělávacích filmů, tak pro profesi producenta a režiséra jsem z piety začal užívat právě jméno Petr Jan.

Pojďme do Vysokého. Původně jsem si myslel, že v porotě budete po druhé, loni a letos, což ale není pravda.

Správně, to by vám potvrdili i místní, Svatka Hejralová určitě, protože ta o tom právě loni mluvila. Do Vysokého jsem tedy jezdil i na některé z předchozích ročníků KDP. Ovšem když jsem začal podnikat a měl řídit svoje firmy, tak bylo obtížné se na týden sbalit, přijet a věnovat se amatérskému divadlu. Teď, v sedmdesáti, už nemusím být u všeho osobně, tak jsem rád kývnul na nápad zase přijet. A protože se to hned rozkřiklo (smích), tak mě oslovili i na přehlídku do Děčína a jezdím i na Pohárek SČDO (soutěž monologů a dialogů pod hlavičkou Svazu českých divadelních ochotníků –

pozn. red.). Tohle všechno jsem už dělal, takže se vlastně svým způsobem vracím.

Kdo tedy zvedl telefon a po těch letech vás oslovil jako první?

Jako první si vzpomněla Jana Važanová, teď Kolářová, která připravuje Pohárek SČDO v České Lípě. Volali jsme si asi před čtyřmi pěti lety, pozvala mě na jejich představení a zeptala se, zda bych znovu nepřijel na Pohárek. Tam účinkovala Lida Panenková a zřejmě díky tomu se ozvali i z Děčína. Mimochodem už jsme se s Děčínem dohodli i na příští rok. Já sice budu těsně před tím v Hondurasu a přijedu tak vlastně rovnou do Děčína, ale slíbil jsem i Pohárek v České Lípě na konci února. Moc se mi tam líbí. Oblastní kolo bývá velmi tvůrčí a inspirativní.

Jste muzikant? Hrajete na něco?

Na DAMU musel kdysi každý student na něco hrát, ale já už před tím hrával na kytaru, zpíval a dokonce jsem to později využil i v některých filmech. S režisérem Karlem Steklým jsme například točili film Každému jeho

nebe, kde skutečně hrají na kytaru a zpívám. V mém prvním angažmá v Hradci Králové jsme také hráli muzikály, kde se pochopitelně hrálo, zpívalo i tancovalo, ale to už je opravdu dávno. Tenkrát jsem si to mohl dovolit, byl jsem mladý (smích). Dnes už bych do toho nešel.

Jak si užíváte přehlídkový život. Je to trochu maraton, to se ví.

Pro porotu jsou připravené programy, kterých se rád zúčastňuji. Pokud bereme loňský rok jako mustr, tak to bylo moc fajn. Jeli jsme na přehradu nad Josefovým Dolem. Atmosféra byla na jednu úplně jiná. Na dalším výletě jsme došli pěšky do krásné hospůdky a mluvilo se nejen o divadle, ale samozřejmě i o životě. Ovšem jinak představení a rozbor jdou ruku v ruce. Přiznám se, že mě baví, když existuje diskuze a odezva a dozvím se, jak na divadlo nahlíží zejména mladí. Pro mě je to daleko větší zábava, než si povídat třeba s vrstevníky.

Trochu jsem se ostýchal, zda se mohu zeptat na vaše jubileum. Sám jste ho zmínil. Nadělil jste si něco nebo splnil jste si nějaký sen?

Já už si dárky sám nenaděluji a dokonce ani nečekám, že to bude dělat moje okolí. Ale letos mi rodina připravila několik překvapení. Mezi dárky, vzpomínkami a pozornostmi byl jednak originální výtisk novin ze dne mého narození a pak takový menší cestovní kufrík, v něm letenky a ubytování do Amsterdamu. Letěli jsme tam se ženou asi před měsícem a bylo nádherné, bezvadná atmosféra, včetně coffee shopů (smích), a centra města, které je zejména večer zaplavené marihuanou tak, že člověk nemůže ani pořádně otevřít okno. Byl to opravdu asi nejkrásnější a současně i nejzvláštnější zážitek.

Zmínil jste podnikatelské aktivity. Je ve spojení uměleckého a manažerského světa jedno od druhého relaxem a naopak?

Ne, to vůbec. Z Národního divadla jsem po šesti sezónách odešel, protože jsem měl představu, jak některé věci dělat jinak.

Ale to samozřejmě nejde, protože divadlo je kolektivní záležitost a musíte spolupracovat i s těmi, kteří to vidí jinak. Dnes už to vím, ale vzpomínám si v té souvislosti například na Ludka Munzara. Po revoluci jsme spolu jezdili na různé besedy a často si povídali. On to měl podobně, chtěl jít svojí cestou, stejně jako já. Bohužel, Luděk trochu naletěl podvodníkům a dostal se do problémů. I tohle mi pomohlo si uvědomit, že abych se posunul dál, musím některé věci přestat dělat a do divadla chodit už jen jako divák. Takže pokud se ptáte na spojení uměleckého a manažerského světa, tak říkám, že jsem tyhle dvě věci musel striktně oddělit.

Jak se vlastně z herce stane režisér a producent?

Víte, dělal jsem s nejlepšími režiséry, s panem Janem Grossmanem, Evaldem Schormem, s panem Kachyňou Vorlíčkem i Filipem, to byly ohromné zážitky a zkušenosti. U pana Grossmana jsem hrál hlavní roli Oidipa a později mi sám nabídl roli asistenta režie v inscenaci Vě-

vodkyně z Amalfi. Zažil jsem tedy i druhou stranu divadla, režii. Od ní pak bylo blízko k produkci, ale samozřejmě ani tam nejste úplně svobodný. Jako producent musíte režiséra „škrtnout“ (smích), ale musíte to dělat tak, aby si tak nepřipadal a měl stále pocit, že o všem rozhoduje jen on!

A vy jste pak v roli šéfa rozhodoval i ve svých studiích.

Ano, to se ještě vrátím k předchozí otázce. Přesně oddělovat umění a firmu mě naučilo i období, kdy jsem měl dabingová studia. Tvořili jsme velkou část programu pro začínající komerční televize. Jedinou výjimkou byl seriál M.A.S.H., který jsem začínal současně jako producent a první režisér. Později mi připadla role B. J. Hunnicutta, svým způsobem jako šťastná náhoda, ale to už je jiný příběh. Pro zajímavost – tenkrát jsme měli náskok před vysíláním jen asi dva tři týdny. A to bylo opravdu hodně náročné, vše přeložit, upravit, natočit a smíchat. A na starosti jsem měl i další známé seriály, např. Beverly Hills, Melrose Place, Ne-

mocnice Chicago Hope a celou řadu dalších filmů, které běžely v devadesátých letech a které se dodnes na všech kanálech reprizují.

Co byste přál přehlídce ve Vysokém?

Aby zůstala pořád taková, jaká je (úsměv). Myslím si, že udržet kvalitu přehlídky, to je ta největší práce. Atmosféra celého Vysokého během Krakonošova divadelního podzimu je největší přednost přehlídky, takže bych všem přál, aby to tak zůstalo i nadále.

VOBSKOČÁCI!

Valná hromada opět
ve čtvrtek v 17 hodin
na stejném místě!

Příspěvky vybírá
půlpřezident Standa –
Hanka je v nemocnici.

Divadlo je mimo čas

Ta letošní divadelní přehlídka je jak marnivá žena. V sobotu jsme soubor vítali za prudkého deště, v neděli jsme se s ním loučili se sluncem nad hlavou. A Svatka Hejralová podotkla, že si všimla, že poslední dobou vládne světu jedna univerzální věta: Nemám čas.

„Naštěstí my divadelníci si umíme užít svoje minuty. A já si vážím toho, že v divadle dokáží diváci alespoň na chvíli na ten prchající čas zapomenout. A tak i za ty chvíle zapomnění vám patří naše bedýnka plná dobrot,“ konstatovala Svatka, když předávala letošní spotřební bedničku souboru Doveda Sloupnice.

Jarda Vondruška, který přišel zamávat šátečkem na rozloučenou za Svaz českých divadelních ochotníků, si zase postěžoval, že se málem omráčil, když čelem tloukl do opěradla sedadla před sebou, jak se při představení předchozí večer smál. A šel se loučit zase s ženským reprezentantem souboru. Tak jsem si v tu chvíli v duchu říkala, že je ten Jaroušek vskutku nepoučitelný. Když se totiž o den dříve loučil jednotlivě s každou členkou Žen-

ského Amatérského Souboru ŽAS Homole, prohlásila jeho spravedlivě rozhořčená choť Helena s rukama v bok, že od této chvíle nemá kde bydlet!

Tak evidentně svou hrozbu zatím nesplnila. Ale nevím, zda milý Jaroslav z Libice zná tu o dočasnosti chození se džbánem pro vodu..... (jn)

Letošní večery na Aktivu jsou super

Společenské večery v penzionu Aktiv, který je letos hlavním ubytovacím i stravovacím zařízením pro soubory na KDP, jsou zřejmě vydařené. Jsou plné hostů, a to nejen z hrajících souborů, cestu si sem našli i místní. Hudba prý je tak akorát hlasitá, aby se při ní dalo nejen tančit, ale mohly

se vést i řeči. Soubory si večírky užívají, prý je to skoro zase tak, jako v legendární hasičovně. A tak provozovatelům penzionu Aktiv za pohostinné prostředí moc děkujeme.

Možná zvláštní pochopení a příznivé vlnění způsobuje fakt, že v penzionu pracuje dáma, jež

bývala členkou divadelního souboru Smotaná hadice z Křenovic. A bývalá je proto, že se na Krakonošově divadelním podzimu zamilovala do místního mládence. A pak, že máj je lásky čas. Houby, i mezi padajícími listy se jí daří velmi dobře. (jn)

Bouřící vlny

Na mořskou nemoc si stěžovala hosteska Pavlína v neděli před polednem. Prý byla v sobotu večer na plavbě s Dovedou, a aby se nebála zbloudilých duší, vzala si s sebou kamarádku Kladii. I ta však chytila tu nesmírně nakažlivou mořskou nemoc. A protože se obě obávaly, aby zákeřnou chorobou netrpěli ani Sloupničtí, a pokud ano, tak aby se zní záhy vyléčili, podarovala je vysocká děvčata místní praženou kávou a černým i ovocným čajem. Pravda je, že pitný režim je třeba dodržovat. A po mořské nemoci obzvláště.

(jn)

Vláda přiznal, že sleduje pohádky

Včera se před Krakonošem vívalo bez červeného koberce, bez limuzíny, ale také bez deště. A vítal se DS J. K. Tyl z Brodku u Přerova a host odpolední besedy – herečka a dabérka Martina Hudečková. A za přehlídkový přípravný výbor vítal Vladimír Vodsedálek. A protože Vláda je fiškus a umí to (na rozdíl ode mě) s čísly, vymyslí vždy proslov, který je nějakými těmi ciframi vtipně protkaný.

A Vláda nezklamal ani tentokrát. Popřál všem dobré odpoledne, sdělil přihlížejícím, že soubor z Brodku je ve Vysokém počtvrté a hned se zeptal, zda Brodečtí vědí, kdy na KDP dorazí příště. „Příště k nám přijedete v roce 2028,“ sdělil ten dobrý muž všem přítomným. A hned se také jal své prohlášení zdůvodňovat: „Vypozoroval jsem, že vaše účasti se posouvají po třech letech. Poprvé jste zde byli v roce 1986. Plus 15 je 2001 – druhá účast, plus 12, to je 2013 (třetí účast) a nakonec plus 9, to je 2022, tedy letošní účast. A tak příště přijedete za šest let, tedy v roce 2028. Můžete protestovat, můžete s tím nesouhlasit, ale to je tak jediné, co s tím můžete dělat,“ dokončil své úvodní slovo směrem k divadelnímu souboru z Brodku Vláda Vod-

sedálek s tím, že by rád řekl ještě několik slov támhle k paní Hudečkové. I když si myslí, že je to nošení dříví do lesa, protože ji stejně všichni znají.

„Já teď hodně koukám na pohádky, naposledy jsem viděl tu o vodníkovi v pivovare, kde paní Hudečková hrála. Tuhle jsem si s ní poplakal, když nám tu přiznali Vaculíka a další,“ podotkl Vláda. Nezapomněl však dodat, že Martina Hudečková je skvělá dabérka, která v roce 2017 obdržela Cenu Františka Filipovského za roli Bridget Jonesové v posledním z trojice filmů s touto hlavní hrdinkou. Když nastoupila k mikrofonu Vladka Kodousková za SČDO, neměla v podstatě co dodat. „Tak vás tedy aspoň velmi pěkně vítám,“ uzavřela. (jn)

U nás se to celé slévá

„Je pro nás čest, že tu můžeme hrát, a doufám, že se nám ty intervaly budou zkracovat. Klidně i výrazněji, protože my to divadlo totiž milujeme,“ konstatoval za SD J. K. Tyl Brodek u Přerova při vítání před divadlem Krakonoš režisér souboru Martin Šmída. A jal se popisovat kraj, odkud přicházejí. „Kraj kolem Brodku u Přerova je takový zvláštní, lámou se tam kulturní okruhy. Léty jsme vypožorovali, že na Valašsku se pije hlavně slivovice, na jihu Moravy se pije zase hlavně víno a na západ k Čechům se pije hlavně pivo. Ale my jsme z takového místa, kde se všechny ty tři okruhy slévají. U nás se pije úplně všechno. A tak jsme donesli aspoň jeden z našich kulturních okruhů – naši hanáckou slivovici.“ (jn)

Já tu Renée vůbec nepoznala

Kdyby si režisér Václav Hudeček prosadil svou, tak by Martina Hudečková nikdy herečkou nebyla. Její otec měl pro ni vysněnou kariéru klavírní virtuosky. Martina však otci navzdory vystudovala Pražskou konzervatoř a po té byla 13 let členkou Divadla Jiřího Wolкера.

Herečka a dabérka Martina Hudečková byla hostem nedělní odpolední besedy s osobností. Hodinu a půl s ní hovořil a mapoval zajímavé části jejího profesního života Milan Schejbal. Prvním okruhem jejich rozhovoru bylo Martinino studium na Pražské konzervatoři, na kterou se dostala, byť její otec Václav se snažil přijímací komisi ovlivnit tak, aby dívku nepřijali. Nestalo se a Martina konzervatoř vystudovala. „Byli jsme poměrně silný ročník, bylo nás 17, z toho jen tři kluci, kteří se vlastně herectví nevěnují,“ řekla herečka.

Když s Milanem Schejbalem přešli na její angažmá v Divadle Jiřího Wolкера, shodli se na tom, že divadlo pro dětského diváka je dnes poměrně hodně opomíjená disciplína. Možná proto, že je to disciplína velmi těžká. „Děti jsou velmi přímočaré. Nelze je šidit a obelhávat. Dětský divák je velmi

citlivý, nerozeznává dobro a zlo, fandí tomu, kdo ho nenudí. Byla bych velmi pro, aby fungovala divadelní scéna, která by se zabývala opravdu tvorbou pro děti, každý den,“ posteskla si Hudečková, která věří v obrovskou sílu slova. A v kouzlo divadla, toho přímého kontaktu, který nelze ničím nahradit.

V rozhovoru nebylo možné se ani vyhnout dabérské práci. Hlas Martiny Hudečkové asi většina fanoušků zná především z trojice filmů o Bridget Jonesové, kterou ztvárnila americká herečka Renée Zellweger. Za třetí ze snímků – Dítě Bridget Jonesové, Martina Hudečková získala v roce 2017 Cenu Františka Filipovského za dabing. „Když přišel třetí díl, vědělo se, že Bridget bude dělat zase já. Tak jsem přišla do studia a paní režisérka mi řekla čas, na který mám nastoupit. Dvakrát jsem to prošvihla, já

jsem tu Renée prostě nepoznala,“ vzpomněla Martina Hudečková.

Rozhovor Milana Schejbala a Martiny Hudečkové probíhal v příjemné pohodě, vzpomněli i na seznámení a pozvání na první rande od režiséra Juraje Herze v době natáčení Habermannova mlýna. Devadesát minut rozhovoru uteklo velmi rychle a bylo jasné, že témat k rozhovoru by bylo dost i na další hodinu a půl minimálně.

(jn)

Došlo do redakce

Milá přehlídko, můj zdravotní stav bohužel nedovolil, abych letos přijela. Jsem moc smutná, myslím na vás všechny a držím palce, ať všechno dopadne skvěle. Ať Krakonoš přinese krásné počasí a prožijete krásný divadelní týden. Myšlenkami jsem tam, všechny srdečně zdravím a po celý týden sleduji a budu sledovat všechny zprávy na Facebooku.

Iva Janálová

Kdo je Divadelník.cz

Portál Divadelník.cz spatřil světlo světa 1. července 2020 a hned na svém startu si vytyčil základní ambice: pravidelně přinášet rozhovory se zajímavými osobnostmi spojenými s amatérským divadlem, reflektovat aktuální dění ze života spolků, upozorňovat na nové možnosti divadelního vzdělávání a propojovat širokou divadelní obec.

„Součástí portálu Divadelník.cz je interaktivní mapa divadelních přehlídek z celé ČR. Už rok po svém založení přesáhla návštěvnost portálu 10 tisíc uživatelů. Letos byla tato hranice překonaná už v září,“ říká Tomáš Čivrný, šéfredaktor portálu, s tím, že Divadelník.cz nabízí prostor všem divadelním souborům. „Pokud zkoušíte novou hru, připravujete premiéru, pořádáte divadelní přehlídku či festival nebo se podílíte na významných kulturních a divadelních akcích, pak právě tento portál je místem, kde byste o sobě měli dát vědět,“ tvrdí Čivrný a vyzývá: „Pište na info@divadelnik.cz.“

(red)

Tebe rád vidím!

*Za ta léta, co sem jezdím,
je jich víc než čtyřicet,
změnilo se v světě mnoho.
Vlastně proměnil se svět.*

*Nechodí na premiéry
tajemník či komise.
Neříkaj nám – hrajte tohle,
ale tamto nesmíte.*

*Nehrajem hry „ze života“,
hrajem, co nás napadne.
Nečekáme na pochvaly
za to, jak to dopadne!*

*Jedno se však nezměnilo.
Je nám stále spolu fajn.
A kdo není ochotník,
tak asi o tom nemá šajn.*

*A Vysoké stále táhne
nás jak na med včeličku.
Snažíme se nepromarnit
ani malou chvíličku.*

*A tak - ať se opakuje
ještě aspoň tisíckrát.
Přijeli jste – to je prima,
já tě vidím hrozně rád!
(jh)*

Dnes vaříme recept z Ústeckého kraje

Letos jsme se rozhodli, že na zadní straně Větrníku budeme opět po dlouhé době vařit. A recepty budeme tentokrát vybírat podle kraje, odkud přijede soubor. Dnes večer obsadí vysoké jeviště soubor MALIS při DS Scéna Libochovice z Ústeckého kraje. Proto tentokrát zalovíme v regionálních receptech právě tam a nabízíme peciválky s povídky a mákem

Na 4 porce potřebujeme:

- 1 lžíce soli
- 2 vejce
- 1 l mléka
- 1 ks droždí
- 1 hrst cukru krupice
- 1 kg hladké mouky
- 500 g vařených brambor oloupaných
- 0,5 kostky tuku na pečení
- podle potřeby mléko

Na obalení:

- 1 hrneček mléka
- 1 hrnek cukru moučka
- 2 skleničky švestek s portským vínem
- 2 balíčky mletého máku

Na potření: 1 hrnek sádla

Postup: Připravíme si kvásek z kvasnic, cukru a vlažného mléka. Do mísy vsypeme celou dávku mouky, cukr, sůl a vlijeme kvásek, část mléka, vejce a nastrohané brambory. Vařečkou zaděláváme těsto a postupně přidáváme zbylou mouku a mléko. Přidáme také tuk na pečení a pečlivě vymícháme vláčné těsto a necháme v teple kynout cca hodinu.

Z vykynutého těsta tvoříme malé vdolečky v průměru asi 3–4 cm a klademe je kousek od sebe na plech pořádně vymaštěný rozpuštěným sádlem. Každý vdoleček po obvodu potřeme sádlem, necháme asi 10 minut kynout a pečeme 25–30 minut při teplotě 150 °C do zlatohněda.

V trošce vody s cukrem rozvaříme povídky za stálého míchání. V kastrolku si spaříme troškou mléka mletý mák a po chvíli ho vmícháme do povídek. Upečené bochánky spaříme v míse hrnkem horkého mléka smíchaného s mletým mákem a povídky.

Jak to vidím...?

Pokud mám říci úplně pravdu, vidím to dnes blbě. Občas nějakou tu jiskřičku. Lehce mi víří kolem hlavy a navozují mi pocit slastné otupělosti. Asi jako když jedete ve vytopeném autobusu, hlavu máte opřenou o podhlavník, zamženým oknem sledujete ubíhající krajinu a vaše víčka postupně těžknou....až jsou úplně těžká....klimbáte.....spíte!

Ne, nespím, nesmím! Větrník na mě vyčítavě mrká prázdnými stránkami z blikající obrazovky mého počítače. Tu druhou sklenku vína jsem si asi neměla dávat... sakra, je mi víc než třicet.... je mi už víc než čtyřicet....je mi.... – a známost žádá.... aktuální váha – nestojí za zmínku.... počet pozvání na rande – nula.... hladina míry zájmu – nula....počet slov na řádku – nevalný....

Tak takhle ten pondělní Větrník smysluplně nenaplním. Vidím to tak, že vyrazím na čerstvé krkonošské povětrí a přestanu myslet na cokoli. Ať máte co číst.....s čím usínat....spát. (jn)

pondělí 3. října 2022		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	malý sál
9:30	Za prkennou ohradou	velký sál
10:00		
10:30	Libochovice	
11:00	loučení Brodek u Přerova	malý sál
12:30	KDP mladým	Aktiv
13:00	KR SČDO	sokolovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Libochovice	před divadlem
15:00	vítání Kaznějov	před divadlem
17:00	Obcházení (Suita c-moll)	velký sál
18:00		
18:00	Kaznějov	
20:00	Za prkennou ohradou	velký sál
20:30		
21:00	Libochovice	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	večírek Libochovice	malý sál
22:00	večírek Kaznějov	malý sál

Větrník, zpravodaj 53. Krkonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.